

λων ὁ ὄπλαρχηγὸς Γερομπαλωμένος Συντεκνιώτης ἐπέμεινε πολεμήσας γενναίως ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν. Οὕτω κυριευθεῖσαι παρὰ τῶν ἐχθρῶν αἱ Καλαβρύται καὶ τὸ Συρράκον, διηρπάγησαν καὶ εἰς τέφραν πυρὸς μετεβλήθησαν· ἡ δ' ἐπανάστασις αὐτῶν ἐσβέσθη ἔκτοτε.

Ἄσπροπόταμον.

Διὰ τῶν ὀρίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας ῥέει, χωρίζων τὰς ἐπαρχίας αὐτάς καὶ εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος εἰσβάλλων, εἰς τῶν μεγαλύτερων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἀχελῷος, πρότερον Θόας. Τοῦτον οἱ μεταγενέστεροι ὠνόμασαν Ἄσπρον καὶ Ἄσπροπόταμον, ἐξ οὗ καὶ ὀμώνυμος ἐπαρχία ἢ πρὸς τὰ ἐνδότερα καὶ ὑψηλότερα τοῦ Πίνδου, ὅθεν τὰς πρῶτας αὐτοῦ πηγὰς ἔχει ὁ Ἀχελῷος. Συνίσταται αὕτη ἐκ χωρίων ἐξήκοντα ἐπτὰ καὶ ὄλων Ἑλλήνων κατοίκων, ὧν ὄπλαρχηγὸς ἦν ὁ Νικόλαος Στορνάρης, ἀνὴρ διαφέρων ἐπὶ συνέσει, πατριωτισμῷ καὶ ἀνδρείᾳ· ἐτάσσοντο δὲ ὑπ' αὐτὸν ὁ Ἀθανάσιος Μάνταλος, Χριστόδουλος Χατση Πέτρου, Στέριος, Γεώργιος, Κώστας, Δημήτριος καὶ Γρηγόριος Διακαταῖοι, οἱ πρῶτοι τέσσαρες ἀδελφοὶ ὄντες καὶ ὁ τελευταῖος γαμβρὸς τούτου.

Τῇ 5 ἰουλίου ὁ Στορνάρης ἐπανεστῆ μεθ' ὄλων αὐτῶν, οὗτος μὲν ἐν τῇ Πόρτᾳ, ἐξ ἐκείνων δὲ ὁ μὲν Διακατᾶς ἐν τῇ Πρεβέντᾳ, ὁ δὲ Μάνταλος ἐν τοῖς Γόμοις (Καλαμπάκᾳ), ὁ δὲ Χριστόδουλος ἐν τῷ Ἄσπροποτάμῳ. Τρισχίλιοι συνεποσώθησαν οἱ περὶ αὐτοὺς ὄπλοφόροι, καὶ οἱ διεσπαρμένοι ἐν τοῖς χωρίοις σουλτανικοὶ Τούρκοι ἀμέσως ἐθυσιάσθησαν. Ἔτοιμοι δ' ὅπως ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν Τρικκάλων τῆς Θεσσαλίας, ἐζήτησαν πρὸς τοῦτο τὴν σύμπραξιν τῶν Ἀγρᾶίων· ἀλλ' ὁ Σταμούλης Γάτσος, ἐν ἄλλῃ ἤδη ὑπάρχων καταστάσει πολιτικῇ, ὡς εἶπομεν, οὐ μόνον ἀπεποιήθη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν Τούρκων παρεσκευάσθη, ἵνα προσβάλλῃ τὸν Στορνάρην ὀπισθεν, ἐὰν ἐκινεῖτο κατὰ τῶν Τρικκάλων. Κατὰ πρῶτον ἤδη οἱ Τούρκοι λαμβάνουσι σύμμαχον Ἑλληνα, καὶ ἡ ἐπανάστασις ἐχθρὸν Ἑλληνα.

Τοῦ Σταμούλη Γάτσου ἡ διαγωγὴ αὕτη ἀποτέλεσμα ἄμεσον ἐπήνεγκε τὴν παράλυσιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἄσπροποτάμου. Ἐνεκα τοῦ τουρκοφίλου τούτου τὸ περὶ τῶν Τρικκάλων σχέδιον ἐματαιώθη, καὶ μόναι κατελήφθησαν αἱ ἐπὶ τῶν ὀρίων διάφοροι θέσεις πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐπαρχίας. Τότε οἱ Τούρκοι ἐπιτεθέντες συγχρόνως, ἄλ-